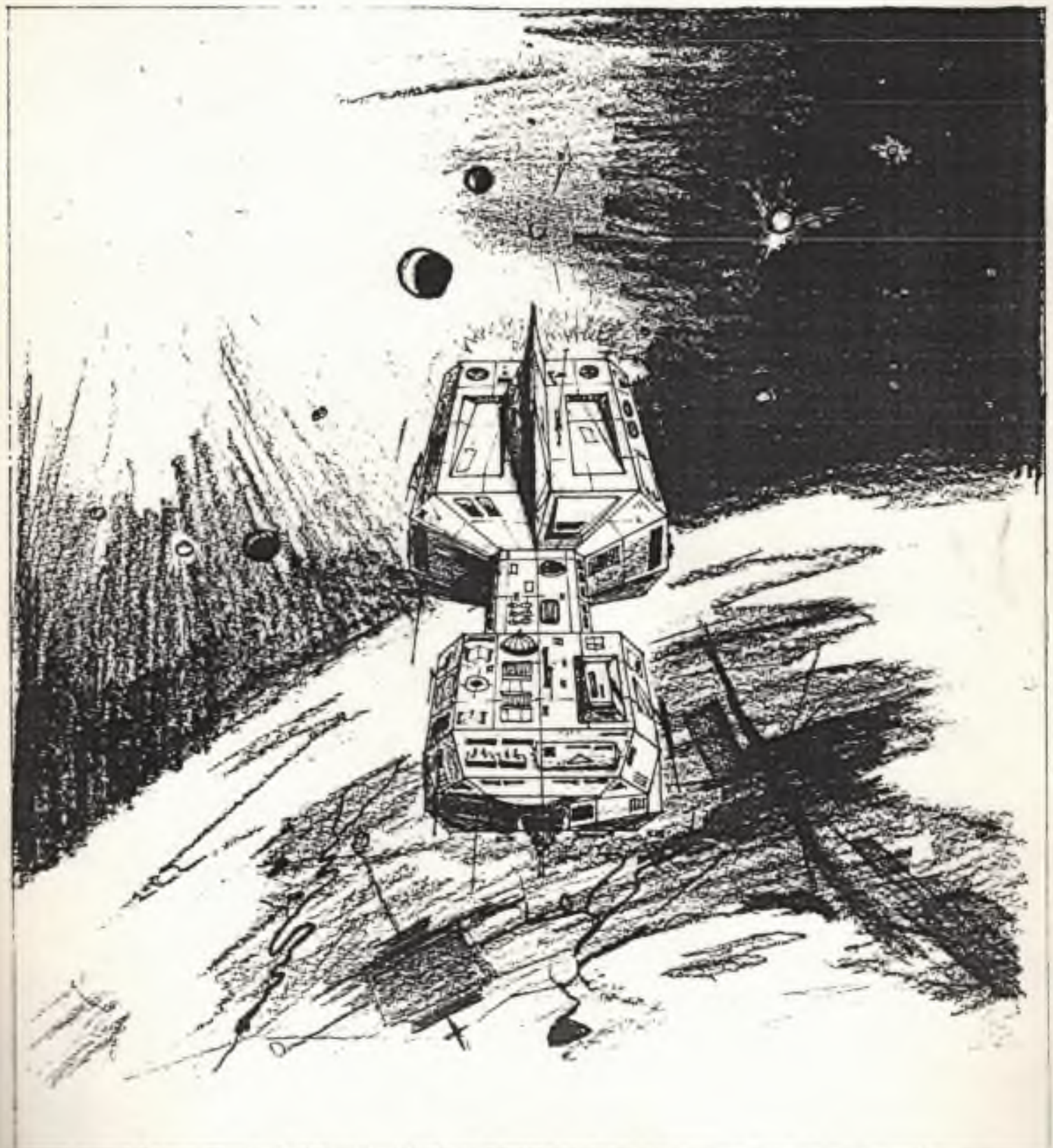
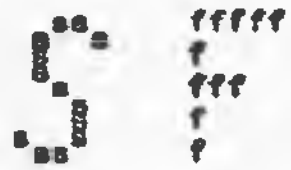
LASER

CASCOPIC [illegible] NEPRINTED

Číslo 1
stran 16
rok 1985

zpravodaj

pro vnitřní potřebu SFK SSM TUS Čelákovice

Obsah:

str. 1 Obsah
str. 2 Něco o klubu
str. 3 A.E. van VOGT - Jako bájný fénix

Vážený čtenáři,
dostáváš do ruky první / a doufám, že ne poslední/ číslo zpravodaje Klubu přátel vědecko-fantastické literatury v Čelákovicích. Možná se diviš a říkáš si, jaký klub SF, o tom jsem ještě neslyšel. Tak trochu na vysvětlenou. Náš SF klub vznikl koncem loňského roku, konkrétněji v prosinci 84, kdy se uskutečnila první schůzka. Na ní se sešlo 9 kluků ze SOU TuS spolu se mnou a dohodli jsme se, že nás spojují stejné zájmy, tj SF literatura a vůbec dění kolem SF, takže by bylo docela fajn, kdybychom se mohli pravidelně setkávat. V tom nám vyšli vstříc pracovníci knihovny ve Čelákovicích a také svazácká organizace TuSu. Abyhc byl ale konkrétnější. Knihovna nám poskytuje místo pro naše , teď již pravidelné schůzky, dále má relativně bohatý fond SF knížek a také nám pomáhá i po odborné stránce. Svazácká organizace TuSu nám zase umožňuje vydávat tento náš zpravodaj, poskytuje nám prostředky na nákup vybraných knih apod.

A nyní abych se vrátil k samotnému klubu. Tak jedna z nejdůležitějších informací hned na úvod? schůzky probíhají v knihovně v Čelákovicích jednou za čtrnáct dní, každé sudé pondělí od 16.00. Náplní klubu budou různé besedy, čtení zajímavých povídek, informace o nových i starých SF knihách a snad i besedy s našimi autory vědecko-fantastické literatury. Dále předpokládáme, že se náš klub zapojí do činnosti československého SF hnutí, které má řádově kolem třiceti klubů. A proto se od roku 1982 konají v Pardubicích tzv. Parcony. Nebolí sjezdy fanoušku SF literatury u nás. Každý Parkon je spojen i s literární soutěží a nejlepší autor je odměněn postavičkou Ikaroka.

Co se týče obsahu našeho zpravodaje, hodláme zde otiskovat zajímavé povídky jak našich, tak zahraničních autorů a pochopitelně, rádi bychom se věnovali i naší původní tvorbě. Dále zde chceme publikovat různé zajímavosti, včasné informace o nových knihách...

To jsou tak prozatímní představy, ale rádi přijmeme každý nápad, každou zajímavou myšlenku či povídku.

A jepochopitelné, že nejsme nějaká uzavřená společnost sama pro sebe, Doufáme,že mezi nás najdou cestu i ostatní zájemci o SF literaturu z Čelákovic a že naše řady budou neustále početnější.

Tom

JAKO BÁJNÝ FÉNIX

A.E. van VOGT

Ohromný hvězdolet zůstal viset asi ve výši čtvrt míle nad jedním z měst. Dole bylo všude vidět stopy kosmické katastrofy. Ineš, který se pomalu spouštěl v gondole, si všiml, že se do budov už pořádně zahryzl zub času.

"Žádné známky vojenských operací! Žádné známky ..." opakoval každou minutu mechanický hlas.

Když Ineš dosáhl povrchu, odpojil ochranné pole své gondoly a vystoupil na zarostlém kusu země obklopeném stěnami. Před budovou se smělými aerodynamickými tvary leželo ve vysoké trávě několik koster. Byly to kostry dlouhých dvourukých a dvounohých bytostí; lebka seděla na tenkém krku. Všechny kostry patřily vysokým osobám a byly ještě velmi dobře zachovalé. Když se však Ineš nad jednou sklonil a dotkl se ji, rozpadla se v prach. Narovnal se a spatřil Joala, který přistál poblíž. Počkal chvíli, až se historik dostane ze své koule, a pak se zeptal:

"Co myslíš, zkusíme to s oživováním?"

Joal se zatvářil starostlivě.

"Něco tu nehraje. Na téhle planetě nezůstal neživu dokonce ani hmyz. Než zahájíme kolonizaci, musíme objasnit, co se tu vlastně stalo."

Ineš mlčel. Pak zavál slabý větřík. Listy v korunách stromů zašeptaly. Ineš zvedl tázavě hlavu. Joal přikývl.

"Ano, rostlinstvo nijak neutrpělo. Úvěrem rostliny reagují úplně jinak než aktivní formy života!"

Přerušili je. Z Joalova přijímače zaznělo hlas:

"Asi ve středu města jsme objevili muzeum. Na jeho střeše je červený maják."

"Půjdu s vámi, Joale," rozhodl se Ineš. "Možná, že se tam zachovaly kostry zvířat a rozumných bytostí z různých etap jejich historického vývoje. Neodpověděl jste mi však. Chystáte se tyhle bytosti oživit?"

"Předložím to Radě," přitáhl Joal. "Ale myslím, že odpověď je úplně jasná. Musíme zjistit příčinu katastrofy." Opsal neurčitý polokruh jedním ze svých chapadel a spíš pro sebe dodal :

"X Je nutno postupovat samozřejmě opatrně a začít od nejranějších stupňů vývoje. Fakt, že chybějí dětské kostry, ukazuje, že tyto bytosti dosáhly patrně individuální nesmrtelnosti."

Rada se sešla k prohlídce exponátů. Ineš viděl, že je to pustá for-

malita. Bylo rozhodnuto oživovat. Vesmír je nekonečný, kosmické cesty jsou dlouhé a smutné. Proto, když se spouštěli na neznámé planety, čekali vždycky se vzrušením na setkání s novými formami života, které bude možno spatřit a zkoumat vlastníma očima.

Muzeum připomínalo všechna ostatní muzea. Vysoké klenuté stropy, prostorné sály. Postavy podivných zvířat, množství předmětů, bylo jich tolik, že nebylo možné všechno za tak krátkou dobu prohlédnout a pochopit. Ineš spolu s ostatními prošel sály a ulehčeně si oddychl, když se konečně dostali k řadě kostér a mumií. Skryl se za silovým polem a sledoval, jakz specialisté - biologové vytahují jednu mumii z kamenného sarkofágu. Její tělo bylo omotáno pásy sx v několika vrstvách, ale biologové se nijak nezdržovali rozmotáváním zatlelé tkáně. Rozhrnuli obvazy a vzali pinzetou - jak se to onyčejně v takových případech dělá - jen úlomek lebeční kosti. K oživení se hodí libovolná část kostry, ovšem nejlepší výsledky, nejdokonalejší rekonstrukci zaručují právě některé části lebky.

Hlavní biolog Chamar vysvětlil, proč si vybrali právě tuto mumii:

"K zachování těla bylo použito některých látek , které svědčí už o určitých znalostech z chemie. Řezba na sarkofágu hovoří o primitivní civilizaci, která ještě neznala stroje. Na tomto stupni vývoje patrně ještě nebyly potenciální možnosti nervové soustavy zvlášť rozvinuty. Naši jazykovědci rozšifrovali zápisy mluvících strojů, které jsou rozestavěnyve všech koutech muzea. A i když je jazyků velmi mnoho, máme zde zápis hovorové řeči právě té epochy, v níž tato bytost žila. Bez zvláštní námahy byly všechny pojmy rozšifrovány. Teď nařídili aniverzálního překladatele tak, že přeloží libovolnou naší otázku do řeči oživené bytosti a naopak. Promiňte, vidím, že první tělo už je připraveno!"

Ineš spolu s ostatními členy Rady napjatě sledoval biology. Uzavřeli příklop oživovacího zařízení a proces plastického znovuzrození započal. Uběhne několik minut a starověký obyvatel této plebety vyjde z "oživovače" a podívá se jim do tváře. Vědecká metoda oživování je spolehlivá a jednoduchá.

Život se rodí z temnoty nekonečně malých veličin. Na hranici, kde všechno začíná a všechno končí, v té soumračné oblasti, kde vybrujíci hmota lehce přechází z jednoho stavu do druhého, z organického do anorganického a opačně. Elektrony nejsou ani mrtvé, ani živé, atomy nevědí nic o životnosti či neživotnosti. Sotva se však atomy slučí v molekuly, stačí v tomto stadiu vývoje pouze krůček, jeden maličký

krůček směrem k životu, aby život vznikl, jeden maličký krůček, a za ním je tma. Nebo život!

Kámen nebo živá buňka. Zrníčko zlata nebo stéblo trávy. Mořský písek nebo právě takový nekonečný počet maličkých živých bytostí, jež obývají hlubiny rybího království. Hraniční čára mezi nimi vzniká v soumračné oblasti zrodu hmoty. Tam získává každá živá buňka svou přisouzenou formu. Každá buňka se může znovu přeměnit v živou celou bytost. Každá buňka si pamatuje "celek" v tak podrobných a složitých jednotlivostech, že k popsání tohoto procesu se prostě nedostává slov.

A co je paradoxní - ani paměť nelze považovat za výlučně jen za vlastnost organických bytostí. Magnetofonový pásek lehce reprodukuje slova, která umlkla před staletími. Paměť je fyziologickým otiskem, stopou, která zůstala na hmotě , jež změnila stavbu molekul. A probudíme-li ji, pak zopakují molekuly ony obrazce ve stejném rytmu.

Kvadriliony a kvintiliony probuzených představ se hrnuly z lebky mumie do oživovače. Paměť jako vždy pracovala spolehlivě.

Řasy znovuzrozeného se zachvěly a on otevřel oči.

"Je to tedy pravda," pronesl hlasitě a stroj okamžitě přeložil tato slova do jazyku genejců. "To znamená, že smrt je pouze přechodem do jiného světa.Ale kde jsou ostatní moji blízcí?"

Posadil se, pak vystoupil z přístroje, jehož příklop se automaticky otevřel, jakmile ožil. Při pohledu na genejce se zachvěl, ale trvalo to pouze okamžik. Znovuzrozený byl hrdý a statečný, což se mu nyní hodilo. Neochotně klesl na kolena, poklonil se, ale v tom se ho zmocnily pochybnosti.

"A jste skutečně bohové Eg ypte?" zeptal se a znovu vstal. "Jaké zrůdy!Nebudu se klanět neznámým démonům!"

"Zabijte ho!" nařídil kapitán Gorsid.

Dvounohý sebou trhl a roztál v plamenech záře.

Druhý oživený byl řidičem automobilu. Po několika otázkách odsoudil kapitán Gorsid i jeho k opětné smrti.

Třetí člověk se posadil a chvíli se na ně pozorně díval.

"Z hvězd?" zeptal se konečně. "Našli jste nás podle určitého systému nebo náhodou?"

Inaš pohlédl do očí Jaslovi. Historik byl otřesen a to meteorologa polekalo. Pomyslel si: "Dvounohý se může abnormálně rychle přizpůsobovat novým podmínkám. Pokud jde o rychlost reakcí, nevyrovná se mu ani jeden genejec!"

"Rychlost myšlení není vždy příznakem převahy," řekl hlavní biolog Chamar. "Bytosti s pomalým myšlením zaujímají mezi myslícími zvláště

čestná místa."

"Tady nejde o rychlost," opět naskočilo Ineše, ale o správnost a přesnost myšlení." Zkusil si představit sám sebe na místě znovuzrozeného. Dovedl by právě tak jako on rychle pochopit, že kolem něho jsou bytosti z cizích hvězd? Asi sotva.

Ale tohle všechno se mu okamžitě vypařilo z hlavy, jakmile člověk vstal. Ineš a ostatní z něho nespouštěli oči. Člověk rychle popošel k oknu a podíval se ven. Jen krátký pohled a opět se k nim otočil.

"Všude stejný obraz?"

Opět ta rychlost, s jakou všechno pochopil, genejce ohromila. Konečně se Josl rozhodl odpovědět:

"Ano. Zkáza. Smrt. Rozvaliny. Víte, co se tu stalo?"

Člověk popošel a zastavil se před silovým polem, za nímž seděli genejci.

"Mohu si prohlédnout muzeum? Musím si ujasnit, v jaké epoše žiji. Když jsem byl živ, měli jsme o ničení a zbraních určité představy. Čeho bylo použito - to závisí na tom, kolik uplynulo času."

Všichni se podívali na kapitána Gorsida. Ten po malém zaváhání rozkázal strážci:

"Dávej na něho pozor!"

Pak se podíval člověku do očí:

"Chápeme, co máte za lubem. Chcete využít situace a zajistit si svou bezpečnost. Chci vás varovat. Zdržíte-li se nepřátelství, skončí pro vás všechno dobře!"

Nebylo možno pochopit, zda člověk té lži uvěřil či ne. Ani jediným pohledem, ani jediným gestem nedal najevo, že zpozoroval roztavenou podlahu zem, kde zářič sežehl a obrátil v nic jeho dva předchůdce. Přistoupil k nejbližším dveřím, pozorně pohlédl na druhou stráž, která jej sledovala, a rychle se vydal dál. Za ním opatrně našlapoval strážný, pak se pohybovala silová stěna a konečně všichni ostatní genejci, jeden za druhým.

Ineš přestoupil práh jako třetí. V tomto sále byly vystaveny modely zvířat. Další zachycoval epochu, kterou Ineš v duchu pokřtil na "civilizovanou" . Stálo tu nespočetné množství přístrojů. Všechny svědčily o značně vysokém rozvoji. Když tedy genejci procházeli popředí, Ineše napadlo - atomová energie. Pochopili to i ostatní. Kapitán Gorsid se obrátil k člověku:

"Ničeho se nedotýkat. Jeden laskavý krok - a stráž vás spálí na škvarek." Člověk se klidně zastavil uprostřed sálu. Inešovi imponovalo, jak se dovede ovládat. Musel přece chápat, co jej očekává, a přesto stál

bez hnutí před nimi a o něčem hluboce přemýšlel. Konečně přesvědčivě řekl:

"Nemá cenu jít dál. Možná, že se vám podaří určit přesněji , jaké časové období leží mezi dnem mého zrodu a tímto strojí. Zde je například přístroj, který - je-li možno soudit podle tabulky - počítá vybuchující atomy. Když dosáhne jejich množství kritického počtu, vydáluje se automaticky určité kvantum energie. Periody jsou rozpočítány tak, aby bylo možno vyloučit řetězovou reakci. V mé době existovaly tisíce zařízení pro zpomalování atomové reakce, ale k tomu, aby bylo možno vytvořit takovýhle přístroj, bylo třeba dvou tisíc let od počátku atomového věku. Můžete provést srovnávací výpočet?"

Všichni vyčkávavě pohlédli na inženýra Viida. Byl v rozpacích. Konečně se odhodlal a řekl:

"Před devíti tisíci lety jsme znali mnoho způsobů, jak čelit atomovým výbuchům. Ale..." dodal už pomaleji, "nikdy jsem neslyšel o přístroji, který odpočítává atomy."

"A přesto všichni zahynuli," zabručel sotva slyšitelně estronom Šjuri.

"Zabij hol" rozkázal Gorsid nejbližšímu strážci.

V tom okamžiku padl strážný obklopen plamenu na podlahu. A nejen on. Všichni strážní byli najednou smeteni a pohlceni modrým ohněm. Plamen olízl ochrannou energetickou stěnu, odskočil a vrhl se ještě zběsilejí vpřed. Rozhoříval se stále jasněji. Stěnou ohně Ineš spatřil, jak člověk odstoupil k dalším dveřím. Přístroj, který počítal atomy, svítil napětím a byl obklopen modravými blesky.

"zavřete všechny východy!" zařval do mikrofonu kapitán Gorsid.

"Postavte ochranu se zářiči. Přisuňte bojové rakety a rostříleite tu dvounohou příšeru z těžkých zbraní!"

Někdo poznamenal:

"Myšlenková kontrola. Jakási soustava řízení na dálku. Proč jsme se do toho jen motali?"

Odstoupili. Modravý plamen šlehl až ke stropu a snažil se probít silového pole. Ineš naposled pohlédl na přístroj. Musel stále ještě odpočítávat atomy, ponévadž se kolem něho dál točily pekelné modré víry.

Spolu s ostatními se Ineš konečně dostal do sálu, kde stál oživovač. Tady je ukryla další silová stěna. S ulehčením se schovali do individuálních gondol, vyletáli vzhůru a rychle nastoupili do hvězdoletu. Když se obrovská loď vznesla vzhůru, oddělila se od ní atomová puma. Ohnivé moře pohltilo muzeum i celé město...

"A stejně jsme se nedozvěděli, proč vymřela žesa těchto bytostí," zašeptal Joal Inešovi do ucha, když v dálce dozněl obrovský výbuch...

* * *

Žluté slunce vyšlo nad obzorem po výbuchu pumy už potřetí. Nastal osmý den jejich přítomnosti na této planetě. Ineš spolu s ostatními přistál v novém městě. Rozhodl se, že bude proti každému pokusu s oživováním.

"Jako meteorolog," prohlásil, "ručím za to, že tato planeta je naprosto bezpečná a příhodná pro genejskou kolonizaci. Není třeba riskovat. Tyto byttosti pronikly do tajemství své nervové soustavy a nemůžeme dopustit..."

Přerušili jej. Biolog Chamar posměšně poznamenal:

"Když tak mnoho znali, proč se nepřestěhovali na jinou planetární soustavu a nepokusili se zachránit?"

"Domnívám se," odpověděl Ineš, "že nepřišli na naši metodu vyhledávání hvězd s planetami." Přehlédl zamračeným pohledem své přátele. "Všichni velmi dobře víme, že to byl vynikající, ale náhodný objev. S moudrostí to nemá nic společného. Prostě jsme měli štěstí."

Podle výrazů tváří pochopil, že všichni v duchu odmítají jeho důvody. Ineš cítil svou bezmocnost odvrátit přibližující se katastrofu. Představil si, jak tahle velkárasa vítala smrt. Musela přijít rychle, ale zase ne tak rychle, aby to nestačili pochopit. Příliš mnoho kostí leželo na otevřených místech, v zahradách překrásných domů. Vypadalo to, jako by muži se svými ženami vyšli ven, aby čekali na zkázu svého národa pod otevřeným nebem. Ineš se snažil popsat členům kosmické expedice jejich poslední den před mnoha lety. Jeho barvité líčení nenašlo pochopení. Členové Rady netrpělivě poposedávali na svých křeslech za několika řadami ochranných silových polí. Kapitán Gorsid se konečně zeptal:

"Vysvětlete mi, Ineši, co ve vás vyvolalo takovou emocionální reakci?"

"Co? Vím to. Byl to ten třetí, kterého jsme znova oživili. Viděl jsem jej stěnou ohnivých plamenů. Stál tam u dveří a díval se na nás, dokud jsme se všichni nedali na útěk. Díval se na nás zvědavě. Jeho smělost, klid, lehkost, jak nás oklamal... v tom je příčina..."

"A přesto jsme se s ním vypořádali," řekl Chamar. Všichni se zasmáli.

"Poslechněte Inešii" dobromyslně se k němu otočil Heard, zástupce kapitána. "Přece nechcete tvrdit, že tyhle bytosti jsou statečnější

než my nebo že se dokonce, i když jsme teď zabezpečili proti všemu, musíme bát jednoho tvora, kterého vzkřísíme?"

Ineš mlčel. Cítil, že jedná hloupě. A poznání, že na něho mohou působit city, jej úplně zdrtilo.

Kapitán pokynul biologovi.

"Začněte!"

Pak se otočil k Inešovi a řekl:

"Copak se můžeme jen tak, aniž dokončíme průzkum, vrátit na Cenu a souhlasit s masovým přesídlením? Jen si představte, že jsme něco nevyjasnili až do konce. Ne přátelé, to nejde!"

Zdůvodnění bylo otřepané, ale tentokrát s ním Ineš okamžitě souhlasil. Chtěl něco dodat, v té chvíli však zapomněl na všechno, poněvadž čtvrtý člověk se posadil v oživovači.

Posadil se a zmizel.

Rozhostilo se mrtvé ticho.

Kapitán Gorsid konečně hlesl:

"Odtud přece nemohl zmizet. Musí být někde tady!"

Genejci kolem Ineše povstali z křesel a vpíjeli se zrakem do prázdnoty pod energetickým poklopem. Strážní stáli a spustili chapadla se zářiči. Ineš spatřil, jak jeden z techniků, který obsluhoval ochranná pole, šeptl cosi Vlidovi, který s ním hned odešel. Vrátil se po chvíli se zamračenou tváří.

"Oznámili mi," řekl, "že když ten čtvrtý zmizel, vyskočily ručičky přístrojů o deset dílků. To je hladina vnitrojaderných procesů".

"Ve jménu prvního genejce!" zašeptal astronom Šjuri. "Toho jsme se vždy báli!"

"Zničit všechny lokátory na hvězdoletu!" křičel kapitán Gorsid do mikrofonu. "Okamžitě zničit, slyšíte?"

Obrátil se k astronomovi:

"Šjuri, zdá se, že mi nerozumějí. Rozkažte, aby se dali do toho vaši podřízení. Všechny lokátory a oživovací přístroje musí být zničeny!"

"Rychleji, rychleji!" sténal Šjuri.

Když bylo po všem, nabrali všichni znova dech. Na obličejích se dokonce objevily úsměšky. Zástupce kapitána Maard prohodil:

"Teď alespoň nenajde naší Cenu. Velká soustava určování hvězd s planetami zůstane naším tajemstvím. Nemusíme se bát odplaty..." Zarazil se a už pomalu zakončil: "O čem vlastně mluvím? Vždyť jsme nic neudělali. Copak jsme vinni tím, co se stalo s obyvateli této planety?"

Ale Ineš velmi dobře věděl, co měl na mysli. V podobných případech u nich vždy vznikal pocit viny. Přízraky všech ras, které genejci vyhla-

dili. Železná vůle, která je vedla, když poprvé přistávali, rozhodnost zničit vše, co se jim postaví do cesty. Černé bezedné propasti strašlivého zoufalství, hrůzy i nenávisti, které nechávali za sebou. Dny strašného soudu, kdy bez milosti ozařovali nic netušící obyvatele planet smrtonosnou radiací. To se skrývalo za slovy Gaerda.

"Stále nevěřím, že mohl uniknout," řekl kapitán Gorsid. "Je tady v budově. Čeká, až zrušíme ochranné pole, a pak budeme moci zmizet. Ať čeká. To neudělám."

Znova se rozhostilo mlčení. Jiskřící oživovací přístroj stál na plošince na svých kovových nožkách. Kromě tohoto přístroje tam nic nebylo. Naprosto nic. Žluté sluneční paprsky pronikaly vším a osvětlovaly plošinku tak jasně, že bylo nemožné, aby se zde někdo ukryl.

"Stráž!" rozkázal kapitán Gorsid. "Zničte oživovací přístroj. Myslím, že se vrátí, aby si jej mohl prohlédnout. Nesmíme nic riskovat!"

Přístroj roztál v bílém plameni. Spolu s ním zmizela i poslední Inešova naděje, který ještě stále věřil, že smrtonosná energie přinutí dvounohého, aby se objevil. Nebylo možné se už na nic spoléhat.

"Ale kam se mohl jen podít?"

Ineš se otočil k historikovi. A tu spatřil, že dvounohý stojí opodál pod stromem a pozorně si je prohlíží. Objevil se patrně právě v tomto okamžiku, poněvadž všichni členové rady naráz pootevřeli ústa úžasem. Jeden z techniků , který projevil velkou duchapřítomnost, okamžitě postavil mezi dvounohého a genejce silovou ochranu. Bytost se pomalu přibližovala. Byla křehká. Její oči zářily, jako kdyby je zevnitř osvětlovalo skryté světlo.

Když se dostal k přehradě, natáhl člověk ruku a dotkl se ji prsty. Stěna oslepivě zaplála, pak se rozehrála přelivem barev. Barevná vlna se přenesla i na člověka. Barvy zjasněly a rozběhly se po celém jeho těle od hlavy až k patě. Pak se postava rozplývala. Ještě okamžik, a člověk prošel přehradou.

Zasmál se, ale okamžitě zvážněl:

"Když jsem se probudil, tak mne celá situace pobavila," řekl. "Napadlo mne: Co mám s vámi vlastně dělat?"

Inešovy zazněla tato slova v ranním vzduchu mrtvé planety jako výrok osudu. Mlčení přerušil hlas, tak stísněný a neskutečný hlas, že Inešovi trvalo hodnou chvíli, než poznal, že to byl kapitán Gorsid:

"Zabijte ho!"

Když uhasly šlehy plamene, bytost stála před nimi jako dřív. Pomalu se pohybovala vpřed a zastavila se asi šest kroků před prvním genejcem. Pak člověk pomalu řekl:

Pak člověk pomalu řekl:

"Jedno vychází z díků za moje vzkříšení, druhé ze skutečného stavu věcí. Vím, kdo jste, a co chcete. Ano, znám vás - a v tom je celé vaše neštěstí. Je těžké být milosrdným. Ale zkusím to. Dejme tomu, že mi prozradíte tajemství lokátoru. Teď, poněvadž soustava existuje, nebudeme už nikdy jednat tak hloupě, jako tenkrát."

Ineš celý ztuhl. Jeho mozek horečně pracoval. Snažil se pochopit příčiny katastrofy. Zdálo se, že nic jiného nevnímá.

"Co se vlastně stalo?" zeptal se.

Člověk se zamračil. Vzpomínka na dávnou minulost zabarvila jeho hlas drsným odstínem.

"Atomová bouře," řekl. "Přišla z jiného hvězdného světa a zachvátila celý tenhle okraj galaxie. Atomový cyklon měl průměr kolem devadesáti světelných let. Větší prostor, než nám byl dostupný. Nebylo úniku. Do té doby jsme nepotřebovali hvězdolety, proto jsme je nestačili postavit. Přitom Kastor, jediná známá hvězda s planetami, byla zachvácena rovněž bouří."

Zmlkl. Pak se znova vrátil k svému návrhu.

Členové Rady vydechli ulehčením. Už se nebáli, že jejich rasa bude zničena. Ineš si s hrdostí všiml, že teď, když to nejstrašnější bylo za nimi, nikdo z genejců nemyslel na sebe.

"To znamená, že neznáte tajemství?" lísavě řekl Joal. "Dosáhli jste vysokého stupně rozvoje, ovšem podmanit si galaxii můžeme jedině my..." Přehlédl pohledem všechny ostatní a dodal: "Navrhuji, abychom se vrátili na hvězdolet. Na téhle planetě už nemáme copohledávat,.."

Ještě nějakou chvíli, dokud se neukryli ve svých kulových gondolách, si Ineš s obavou myslel, že ten dvounohý se pokusí je zadržet. Ale když se ohlédl, spatřil, že člověk se k nim otočil zády a klidně kráčí ulicí...

Tento obraz zůstal v paměti Inešově, když hvězdolet začal nabírat výšku. A ještě jedno si zapamatoval: atomové pumy, které byly jedna za druhou shozeny na město, nevybuchly.

\+ \+ \+

"Jen tak jednoduše se téhle planety nevzdáme," řekl kapitán Garsid. "Navrhuji promluvit si ještě jednou s dvounohým."

Rozhodli se k novému přistání ve městě - Ineš, Joal, Viid a velitel lodi. Hlas kapitána zazvučel v přijímačích:

"Myslím, že přisuzujeme té bytosti větší sílu než jakou ve skutečnosti má. Jen si vzpomeňte, dvounohý se probudil a ihned zmizel. A proč? Protože se polekal. Nebyl pánem situace."

To znělo přesvědčivě. Inešovi se kapitánovy argumenty líbily. A zdálo se mu najednou nepochopitelné, proč podlehl tak snadno panice. Celá záležitost se teď jevila v jiném světle. Na celé planetě byl jeden člověk. Bude-li rozhodnuto o kolonizaci, budemožno zařít s přesídlováním kolonistů, jako by tu nebyl. Na mnoha planetách se nevelké skupiny obyvatel zachránily před smrtonosnou radiací a ukryly se v odlehlých oblastech. Téměř všude je pak kolonisté postupně vylovili a zničili. A tady se jedná pouze o jediného obyvatele. Ten mnoho místa nezabere.

Když ho našli, zametal člověk přízemí nevelké vily. Vyšel ven na terasu. Na nohou měl sandály a byl zahalen do volné tuniky z jakéhosi oslepivě stříbřitého materiálu. Přezíravě se na ně podíval a neřekl ani slovo.

Rozhovory začal kapitán Gorsid. Byl naprostko otevřený. Zdůraznil, že Genejci nechtějí už oživovat další mrtvoly této planety. Podobný altruismus by byl proti přírodě, neboť stále vzrůstající masy genejců potřebují nové světy. A každé zvýšení obyvatelstva podtrhuje jeden a týž problém. Je možno jej řešit jen jedinou cestou... Ale v daném případě se kolonisté dobrovolně zavazují neomezovat práva jediného obyvatele planety, který zůstal naživu.

Tady člověk kapitána Gorsida přerušil:

"A cíl podobné nekonečné expanze?"

Zdálo se, že ho to zajímá.

"Dejme tomu, že xxxxxxxxx osídlíte všechny planety naší galaxie. Co dál?"

Kapitán Gorsid vyměnil nechápavý pohled s Joalem, pak s Inešem a Vildem. Pocítil lítost k této dvounohé bytosti. Člověk nic nechápal a patrně nikdy nic nepochopí. Stará historie. Dvě rasy. Jedna plná životů a druhá umírající s protichůdnými názory. Jedna se hnala ke hvězdám a druhá se sklánělа trpně před krutostí osudu.

"Proč neuděláte kontrolu nad svými inkubátory?" naléhal člověk.

"A vyvolat pád vlády?" zaironizoval Joal.

Ineš si všimal, jak se všichni usmívají naivnosti člověka. Pocítil, že intelektuální propast mezi nimi se rozevírá stále víc. Tahle bytost nechápala podstatu životních sil, které řídí svět.

"Dobře," řekl člověk. "Nejste-li schopni omezit své rozmnožování, uděláme to za vás my!"

Rozhostilo se mlčení.

Genejci ztuhli vztekem. Ineše opět napadlo, že jejich protivník vyhlíží naprosto bezbranně. "Teď," pomyslel si, "jej mohu chytat svými

chapadly a rozmačkat!"

"Nejsteli schopni omezit své rozmnožování, uděláme to za vás my!"

Tato slova burácela v Inešových uších a postupně, jak se jejich smysl zavrtával hlouběji a hlouběji do jeho vědomí, cítil dítě míň svou izolaci a odcizení. Dokonce i když protestoval proti dalšímu pokusu o ožívení, jednal Ineš jako osoba, jež pozoruje drama ze strany, ale nijak se ho nezúčastňuje.

"Poslouchej, ty dvounohý!" zařval. "Jestli doufáš, že oživíš své mrtvé plémě, tak se této naděje vzdej!"

Člověk na něho pohlédl, ale mlčel.

"Kdybys nás mohl všechny zničit," pokračoval Ineš, "tak bys to už dávno udělal. Ale ty nemáš dost sil. Naše loď je postavena tak, že je nemožná řetězová reakce. Každé části kladně nabité látky odpovídá negativní antičástice, což nedovoluje vznik kritického množství. Můžeš vyvolat výbuchy v našich motorech, ale jejich energie bude využita k tomu, k čemu jsou motory určeny - přeměnit se v pohyb!"

Ineš ucítil Joalův dotek.

"Opatrněji!" šeptl historik. "V zápalu můžeš vybreptat jedno z našich tajemství!"

Ineš setřásl jeho chapadlo a zlostně odsekl:

"Dost už toho hraní na schovávanou! Téhle příšeře stačilo, aby se podívala na naše těla a uhádla téměř všechna tajemství naší rasy. Byli bychom hlupáky, kdybychom žili v představě, že ještě nezvážila své možnosti v dané situaci!"

"Inešu!" křikl kapitán Gorsid.

Ineš se vzpamatoval a ustoupil. Jeho zlost vychladla tak rychle, jak se objevila.

"Myslím, že vím, co jste chtěl říci," pokračoval za něho kapitán Gorsid. "Naprosto s vámi souhlasím, ale poněvadž jsem vyšším představitelem vlády Geny, považuji za svou povinnost vyhlásit ultimátum..."

Obrátil se k člověku:

"Usmělil sem se pronést slova, která nemohou být odpuštěna. Řekl jsi, že se pokusíte zastavit a ohraničit pohyb velkého ducha Geny."

"Neexistuje žádný duch," přerušil jej člověk. Tiše se rozesmál.

Kapitán Gorsid dělal, že si jeho slov nevšiml.

"Proto nemáme jinou volbu. Myslíme si, že časem, až nashromáždíš nezbytné materiály a vytvoříš potřebná nástroje, postavíš oživovač. Podle našich výpočtů budeš na to potřebovat o něco míň než dva roky, zdaří-li všechno. Je to neobyčejně složitý přístroj. Aby jej vytvořil jediný představitel rasy, která se zbavila strojů tisíc let před tím, než byla zničena, to bude velmi a velmi obtížné...

Nestačíš postavit hvězdolet. A my ti nedáme čas, abys mohl sestrojit oživovač. Za několik minut začne naše loď bombardovat. Možná, že stačíš odvrátit výbuchy v určitém okruhu od sebe. Poletíme tedy k jiným pevninám. Budeš-li nám překážet i tám, budeme potřebovat pomoc. Za šest měsíců letu nejvyšším zrychlením dosáhneme bodu, odkud zaslechnou naší výzvu nejbližší planety kolonizované genejci. Pošlou ohromné loďstvo - a jemu se nebudeš moci postavit na odpor. Bude sehazovat stovku nebo tisíc pum za minutu. Zničíme všechna města. Z kostí tvého národa nezůstane ani prach. A tak se i stane. A teď záleží s námi dělej co chceš! Jsme ve tvé moci!"

Člověk potřásl hlavou.

"Zatím nebudu dělat nic," řekl a zdůraznil:"Zatím nic!"

Po chvilce mlčení pak zamyšleně dodal:

"Usuzujte logicky. Nejsem samozřejmě všemocný, ale zdá se, že vám ušel jediný maličký detail. Jaký, to vám neřeknu. A teď buďte sbohem. Vraťte se na svou loď a lette si, kam chcete. Mám mnoho práce."

Ineš stál nehnutě a cítil, jak se v něm znova rozhořívá vztek. Pak zapištěl , skočil a roztáhl chapadla. Už se skoro dotýkal něžného těla, když jej najednou něco prudce odmrštilo...

Ineš se probudil na hvězdoletu. Vůbec si nepamatoval, jak se zde octl. Nebyl raněn, nepociťoval žádný otřes. Měl strach pouze o kapitána Gorsida, Joala a Viida. Ale všichni tři stáli vedle něho stejně ohromeni. Ineš ležel nehnutě a přemýšlel o tom, co říkal člověk. "Zapomněli jste na jeden maličký detail..." Zapomněli? To tedy znamená, že jej znali? Co to může být? Přemýšlel o tom ještě tehdy, když Joal poznamenal:

"Je naivní si myslet, že tady ke spraví něco naše pumy!"

A měl pravdu.

\+ + +

Když se hvězdolet vzdálil od Země na čtyřicet světelných let, zavolali Ineše do sálu Rady. Místo přivítání mu Joal unaveně sdělil: Dvounohý je na lodi!"

Jeho slova působila na Ineše jako úder hromu. Zároveň mu však svitlo:

"Tak na tohle jsme tedy zapomněli!" udiveně protáhl. "Zapomněli jsme, že dvounohý se může podle svého přání pohybovat v kosmickém prostoru v hranicích... jak to řekl? ... v hranicích devadesáti světelných let."

Genejci, kteří musí používat hvězdoletů, na takovou možnost nepřišli. Skutečnost začala pro Ineše opět ztrácetsvůj význam. Znovu se cítil unavený a starý, znovu byl sám.

Během několika minut jej se vším seznámili. Jeden z fyziků - asistent- zahlédl člověka v dolní chodbě. Divné je jen to, že nikdo z početné

posádky hvězdoletu jej nespatřil dřív.

"Ale vždyť my přece nechceme přistávat nebo přiblížit se gx k našim planetám," pomyslel si Ineš. "Čeho tedy může využít, zapneme-li pouze video?" Vtom se zarazil. Budou muset zapojit usměrněný video-paprsek a sotva bude navázáno spojení, člověk může snadno určit směr...

V očích svých soukmenovců se Ineš přečetl jediné možné řešení. A přesto se mu stále ještě zdálo, že na něco zapomněli, na něco velmi důležitého. Pomalu popošel k velké obrazovce, která byla umístěna na konci sálu. Obraz byl tak jasný, tak velkolepý a tak překrásný, že dokonce i jeho, přestože jej viděl už nejednou, zachvátilo ustrnutí před nepředstavitelnou propastí kosmického prostoru. Byl to obraz části Mléčné dráhy. Čtyři sta miliónů hvězd zářilo jako v gigantickém dalekohledu, který je schopen zachycovat i mrkání červených trpaslíků, vzdálených třicet tisíc světelných let...

Obrazovka měla v průměru dvacet pět yardů - takový dalekohled prostě nikde neexistoval. Pouze jedna ze dvou set tisíc zářících hvězd měla planety vhodné pro osídlení. Právě tento fakt, jenž měl nesmírný význam, je přinutil přijmout tvrdé rozhodnutí. Ineš přelétl unavená všechny očima. Když promluvil, byl jeho hlas klidný:

"Dvounohý si to vypočítal báječně. Požetíme-li dál, poletí spolu s námi, získá oživovací přístroj a vrátí se přijatelným způsobem na svou planetu. Využijeme-li usměrněného paprsku, poletí podél něho, opět získá oživovací přístroj a vrátí se rychleji než my. Než naše loď doletí k jeho planetě, bude moci oživit dostatečné množství svých soukmenovců a my budeme bezmocní."

Trhl celým tělem. Uvažoval správně. Ale znovu se mu zdálo, že na něco zapomněl. Pomalu pokračoval:

"Máme teď jednu výhodu. Ať přijmeme jakokoli řešení, dvounohý se jej bez překladatelského stroje nedozví. Můžeme vypracovat plán, který zůstane i pro něho tajemstvím. Ví, že ani on, ani my nemůžeme zničit loď. Zůstalo nám pouze jediné východisko. Jediné!"

Kapitán Gorsid jej přerušil:

"Jak vidím, znáte vše. Zapojíme motory přístroje udržující řízenou reakci a zahyneme spolu s dvounohými!"

Vyměnili si pohledy a ve v.ech očích bylo možno číst hrdost na svou rasu. Ineš se postupně chapadlem každého dotkl. O hodinu později, když se již zvýšila teplota v hvězdoletu, Ineše najednou napadla myšlenka, která jej přinutila rozběhnout se k mikrofonu a zavolat astronoma Šjuriho.

"Šjuri!" vykřikl. "Vzpomeň si, Šjuri, když se dvounohý probudil a zmizel... Pamatuješ se? Kapitán Gorsid nemohl hned přinutit tvé pomocníky, aby zničili lokátory. A my jsme se jich nezeptali, proč váhali.

Zeptej se jich, snad se jich zeptej!"

Následovalo ticho a pak hlas Šjuriho slabě dolehl třeskotem poruch:

"Nemohli ... proniknout... do úsaku... Dveře... byly zavřeny!"

Tak je to tedy! To znamená, že přehlédli nejenom jednu maličkost! Člověk se probudil, všechno pochopil, stal se neviditelným a okamžitě se vydal na hvězdolet. Odhalil tajemství lokátoru i tajemství oživovače. Když se pak znova objevil, věděl už všechno, co chtěl. A soustředil se jen na to, aby je přinutil k sebevraždě! Nyní za několik okamžiků opustí loď s jistotou, že ani jedna cizí bytost nebude vědět o jeho planetě. S pevnou vírou, že jeho rasa se obrodí, bude žít znova a už nikdy nezahyne.

Otřesený Ineš se zvedl a začal vykřikovat do mikrofonu to poslední, co pochopil. Všechno přehlušoval řev energie, kterou nikdo neřídil. Žár rozleptával jeho kovový krunýř, když se Ineš pokusil dostat se k regulátoru energie. Vstříc mu vyšlehl purpurový oheň. Vrhl se zpátky k vysílači. Několik minut ještě něco pištěl do mikrofonu. Pak se však mohutný hvězdolet proměnil v obrovský kotouč světle modrého slunce...

konec